

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/417/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113231104
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3113231104.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej v spore žalobcu: J. Y. G., s.r.o., so sídlom H., C. 5, V.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou U. Y., s.r.o., so sídlom H., C. 5, V.: XX XXX XXX, proti žalovanému: I. I., bytom U., I. H. XXXX/XX, do XX.XX.XXXX za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného D. B. C. G., so sídlom H., D. nám. 7, IČO: XX XXX XXX, právne zastúpeného JUDr. H. N., advokátom so sídlom v H., S. XX, o zaplatenie 1.231,40 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. mája 2017, č.k. 11C/97/2014-141, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

III. Občianske združenie D. B. C. G. **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. žalovanému nepriznal náhradu trov konania a výrokom III. rozhodol, že združenie D. má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu

100 %. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.231,40 eur, úroku z omeškania z dlžných splátok vyčíslený za obdobie od 21.11.2010 do 12.02.2012 vo výške 53,88 eur, spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.231,40 eur od 13.02.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že dňa 25.06.2007 bola medzi právnym predchodcom žalobcu (G. a.s.) a žalovaným ako dlžníkom uzavretá zmluva o splátkovom úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Uvedená zmluva je zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb.

o ochrane spotrebiteľa a podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože súdu bolo z rozhodovacej činnosti známe, že obdobné zmluvy veriteľ uzatváral s dlžníkmi vo viacerých prípadoch a z textu predmetnej zmluvy a všeobecných podmienok (VOP) právného predchodcu žalobcu, ktoré boli vopred pripravené právnym predchodcom žalobcu nepochybne vyplýva, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Súd sa v prvom rade zaoberal tým, či žalobca je aktívne vecne legitímovaný domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky proti žalovanej. Bolo preukázané, že medzi pôvodným veriteľom (G., a.s.) ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola dňa 15.12.2011 uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, z prílohy ktorej vyplýva, že predmetom postúpenia mala byť aj pohľadávka voči žalovanému na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 25.06.2007. Súd uviedol, že keďže pôvodný veriteľ G., a.s. je bankou, zákonodarcom sú stanovené ďalšie podmienky, ktoré musia byť splnené, aby mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky na inú osobu. V

zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách môže banka postúpiť pohľadávku voči klientovi aj bez súhlasu klienta a aj osobe, ktorá nemusí byť bankou vtedy, ak klient (teda dlžník) je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, ak predtým banka písomne vyzve klienta na úhradu omeškaných splátok pohľadávky. Tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Žalobca nepredložil súdu výzvu banky ako pôvodného veriteľa na splnenie dlhu adresovanú žalovanému, vrátane dokladu o doručení, resp. odoslaní tejto výzvy. Súdu bolo z vlastnej rozhodovacej činnosti známe, že ani v iných konaniach o návrhu žalobcu proti iným spotrebiteľom banka na výzvu súdu nepredložila doklad o odoslaní, prípadne doručení výzvy na splnenie dlhu dlžníkovi. Bolo v záujme veriteľa, aby kvalifikovanú výzvu zasielal dlžníkovi takým spôsobom, aby to bolo preukázateľné, a aby doklad o odoslaní (poštový podací lístok), resp. doručení výzvy dlžníkovi (doručenku) uschovával pre prípad jeho potreby v budúcnosti. V danej veci vyplynulo, že ku dňu postúpenia pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu žalovaný ako klient neplnil včas a riadne svoj dlh zo zmluvy o splátkovom úvere a bol v omeškaní s plnením viac ako jednej splátky, a to po dobu dlhšiu ako 90 dní. Žalobca v konaní predložil na výzvu súdu listinu zo dňa 25.06.2007 označenú ako výzva, v ktorej banka žalovaného vyzvala na zaplatenie v lehote 10 dní od doručenie výzvy. Žalobca na priamu výzvu súdu nepredložil akýkoľvek dôkaz o tom, že táto listina bola doručená žalovanému, resp. že by mu bola (s poukazom na čl. 10 VOP, ktoré boli súčasťou zmluvy o splátkovom úvere) čo i len odoslaná (napr. doručenka, podací lístok, výpis z poštovej knihy, podací hárok a podobne), resp. zaslaná elektronickými médiami. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu o jej doručení podľa bodu 10.3.VOP. Z obsahu predmetného oznámenia navyše nevyplýva, že by ním právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku, ktorého omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Na uvedenom závere nemení nič ani bod 19.16 VOP G., a.s., keďže na uvedené nemožno prihliadať ako na individuálne dojednanú zmluvnú podmienku so spotrebiteľom, keďže sa nachádza vo vopred naformulovaných VOP veriteľa, ktoré spotrebiteľ - dlžník žiadnym spôsobom neovplyvňoval ani nedojednával. Súd uviedol, že keďže žalobca nepreukázal, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomne vyzval žalovaného na splnenie peňažného záväzku, teda že túto výzvu odoslal a doručil, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2011 je v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanému absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách. Tento nedostatok nemôže súd zhojiť ani odstraňovaním väd podania v zmysle § 128 a nasl. CSP. Z uvedených dôvodov súd pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalobu v celom rozsahu zamietol. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania žalovaného súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní úspešný, preto by mu patrila náhrada trov konania. Nakoľko si náhradu trov konania neuplatnil, zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, súd mu nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do 30.06.2016 súd odôvodnil ust. § 257 a § 259 CSP. Uviedol, že keďže žalovaný, na strane ktorého vedľajší účastník vystupoval, mal v konaní úspech, súd mu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % za dôsledne hájené záujmy žalovaného (výrok III).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca. Namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi dlhšie ako 90 kalendárnych dní, najneskôr od 01.01.2009 a zároveň bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou rozporované, v zmysle § 151 ods. 1 CSP ich bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia. Na základe uvedeného konštatoval, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách (ZoB). Ďalej namietal, že nakoľko § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchylnu od zákona o bankách, pričom § 92 ods. 8 ZoB nevylučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchylnu od predmetného zákona, a to v bode 19.16 všeobecných obchodných podmienok (VOP). Na podporu svojich tvrdení poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Konštatoval, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky. Uviedol, že § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy

o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo ZoB, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle § 50 ods. 1 ZoB. Uviedol tiež, že v súlade s prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1199 dní (od 01.01.2009), teda súčet všetkých omeškaní žalovaného so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok, a preto uviedol, že postupca by konal v súlade s § 92 ods. 8 ZoB aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Nestotožňuje sa ani s rozhodnutím súdu prvej inštancie o trovách konania, kedy súd bez bližšieho odôvodnenia v rozpore s ustanovením § 255 ods. 1 CSP priznal združeniu nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Prvoinštančný súd rozhodoval za účinnosti CSP, preto bol v zmysle prechodných a záverečných ustanovení povinný rozhodovať podľa CSP, hoci konanie začalo pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Ustanovenie § 255 ods. 1 CSP jednoznačne vymedzuje, že súd prizná nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci len stranám sporu. Ustanovenie § 60 CSP zároveň vymedzuje, že stranami sporu sú žalobca a žalovaný. Na základe uvedeného žalobca nesúhlasí s priznaním nároku na náhradu trov konania združeniu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy konania a právneho zastúpenia v prvoinštančnom i odvolacom konaní.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrilo prostredníctvom právneho zástupcu Občianske združenie D. B. C. G. a uviedlo, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie v merite veci. Aj naďalej trvá na absencii aktívnej legitímácie žalobcu v predmetnom konaní ako dôvodu, pre ktoré súd prvej inštancie správne žalobu zamietol. V tejto súvislosti poukázalo na rôzne rozhodnutia odvolacích súdov (Krajského súdu v Trenčíne, Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Trnave, Krajského súdu v Banskej Bystrici). V danej veci nebolo preukázané, že právny predchodca žalobcu zaslal žalovanému výzvu pred postúpením pohľadávky. Nepredložením dôkazu o odoslaní výzvy v zmysle § 92 ods. 8 ZoB žalobca neuniesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Ustanovenie bodu 19.16 VOP, podľa ktorého klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premlčané, nepremilčané a na ktoré žalobca poukazuje, je podľa neho neplatné z viacerých dôvodov a žalobca sa jeho obsahu nemôže dovoľávať. Podľa jeho názoru žalobca k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval žalobca aj v priebehu prvoinštančného konania. Za správne považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov vedľajšieho účastníka. Zdôraznilo, že ustanovenia O.s.p. umožnili občianskym združeniam zameraným na ochranu spotrebiteľa vstúpiť do spotrebiteľských sporov aj v prípade, že nemajú žiadnu vedomosť o týchto sporoch. Z dôvodu, že náhrada trov sporového konania je ovplyvnená zásadou úspechu zastáva názor, že súd prvej inštancie správne a dostatočne odôvodnil nárok združenia na náhradu trov konania, nakoľko žalobu zamietol a teda za úspešnú stranu sporu bolo potrebné považovať žalovaného a taktiež združenie, ktoré do konania vstúpilo v postavení vedľajšieho účastníka na strane žalovaného. Trovy združenia považuje za účelne vynaložené, keďže vznikli titulom jeho zastúpenia žalovaného. Účelnosť trov je pritom potrebné posudzovať predovšetkým vo väzbe na výsledok sporu, v ktorom žalovaný a na jeho strane vystupujúci pôvodný vedľajší účastník dosiahli úspech. Žiadalo preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 70,25 eur.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť v celom rozsahu.

6. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanému z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., keď zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd sa s týmto právnym záverom plne stotožňuje.

7. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t.j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t.j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Preto nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi; je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. V tomto smere nastal odklon súdnej praxe od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obo 210/01, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Tento odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo dňa 14.05.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Cdo 76/2007 zo dňa 28.01.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky, je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

8. Pre potreby ďalšej argumentácie považuje odvolací súd za potrebné opätovne citovať ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách: „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom“.

9. Citované ustanovenie § 92 ods. ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offo. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda či postúpenie pohľadávky bolo platné.

10. Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že v prípade pohľadávky banky (ako to bolo aj v tomto prípade) je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná (dospelé splátky) a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide stále o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto neplatný.

11. K tvrdeniu žalobcu, že omeškanie žalovaného trvalo viac ako rok a v takom prípade by jeho právny predchodca konal v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, aj keby písomnú výzvu žalovanému nezasielal, odvolací súd uvádza, že z citovaného ustanovenia takýto záver nemožno vyvodiť. Dodatok v znení „to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok“ je pripojený k druhej vete citovaného ustanovenia (za bodkočiarkou), teda zjavne sa vzťahuje len na túto druhú vetu - jej časť pred bodkočiarkou. Podľa tohto ustanovenia banka nemôže postúpiť pohľadávku inej osobe bez súhlasu klienta, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to (t.j. že banka nemôže postúpiť pohľadávku, ak klient už uhradil omeškaný peňažný záväzok) neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok (zákonodarca tu rozlišuje medzi pohľadávkou a omeškaným peňažným záväzkom). Ak by časť druhej vety začínajúca sa slovami „to neplatí, ak ...“ mala predstavovať výnimku aj z prvej vety, muselo by to v nej byť výslovne vyjadrené, resp. by legislatívno-technicky musela tvoriť samostatný odsek s výslovným uvedením, ku ktorým ustanoveniam sa (táto výnimka) vzťahuje.

12. V tomto prípade žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky, a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal pohľadávku proti žalovanému nadobudnúť, je pre rozpor so zákonom neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitimitáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky.

13. V danom prípade právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 25.06.2007 vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy do 10 dní od doručenia výzvy, avšak i po výzve súdom prvej inštancie žalobca nepredložil nijaký dôkaz, ktorý by preukazoval, že daná výzva bola žalovanému doručená alebo odoslaná. Z uvedeného dôvodu bol správny záver súdu prvej inštancie, že postúpenie uplatnenej pohľadávky nebolo platné, a preto bolo potrebné žalobu zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu.

14. Občianske združenie D. B. C. G. v tomto spore vystupovalo do 30.06.2016 v postavení vedľajšieho účastníka na strane žalovaného. Dňom 01.07.2016 stratilo toto občianske združenie zmenou právnej úpravy občianskeho súdneho konania podstatenie vedľajšieho účastníka v spore, ale na druhej strane rovnako platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom 01.07.2016, kedy sa stal účinným nový procesný kódex (Civilný sporový poriadok), zostávajú zachované. Podľa odvolacieho súdu medzi účinky oprávneného vstupu vedľajšieho účastníka do občianskeho súdneho konania v období do 30.06.2016 môžeme zaradiť aj vznik práva vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania v prípade úspechu účastníka konania, na ktorého strane v spore vedľajší účastník vystupoval. Ak potom nejakej osobe v postavení vedľajšieho účastníka vznikli trovy konania, je potrebné pri meritórnom skončení sporu s ohľadom na jeho výsledok skúmať, či táto osoba nemá právo na ich náhradu, a to bez ohľadu na skutočnosť, že medzičasom už postavenie tejto osoby ako vedľajšieho účastníka v spore zaniklo.

15. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol aj o náhrade trov konania občianskeho združenia D., ktoré v spore vystupovalo do 30.06.2016 ako vedľajší účastník na strane žalovaného, a do uvedeného dňa mu vznikli trovy konania. Pokiaľ ide o postavenie vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských sporoch a jeho nárok na náhradu trov konania, táto otázka už bola súdnou praxou vyriešená. Úspech vedľajšieho účastníka v konaní je vždy závislý od úspechu toho účastníka, na strane ktorého vystupuje. Žalovaný bol v spore úspešný, a preto aj vedľajší účastník na jeho strane bol úspešný a má preto nárok na náhradu trov konania.

16. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli plne úspešní žalovaný a Občianske združenie VŠOPS, vystupujúce na jeho strane a mali by preto nárok na náhradu trov konania. Žalovanému však v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu nárok na ich náhradu nebol priznaný. Občianskemu združeniu VŠOPS bol priznaný nárok na náhradu týchto trov voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške týchto trov rozhodne v zmysle ust § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).